

РЕШЕНИЕ

№ 1102

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова
ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова
Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11737** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба на К. М. К., чрез адв. П. К., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], Адвокатска кантора „К.“ срещу Решение № 20183529/31.08.2021г. по нахд № 2999/2021г. по описа на СРС, НО, 105 – ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 8194/22.04.2020г. на директора на СДВР, с което на касатора на основание чл.209а, ал.4, пр. 2 вр. чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗдр), е наложена глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл. 209а, ал.1 вр. чл.63, ал.1 ЗЗдр вр. т.9 от Заповед № РД-01-197/11.04.2020 г., вр. заповед № РД-01-124/13.03.2020 г. на министъра на здравеопазването.

Касаторът навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди се, че същото е постановено при неизяснена фактическа обстановка въз основа на която са направени неправилни правни изводи. Позовава се на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, тъй като с последваща заповед на министъра на здравеопазването е отменено задължителното носене на маски на открити места, което счита за по-благоприятна нормативна регламентация по смисъла на чл. 3, ал.2 от ЗАНН. Прави възражение за съществени процесуални нарушения в хода на съдебното производство. Счита, че случаят е маловажен, с деянието не са поставени в

опасност живота и здравето на другите граждани. Иска отмяна на съдебното решение и на наказателното постановление, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане. Претендира разноски за съдебното производство.

Ответникът - СДВР не изпраща представител в съдебно заседание. Депозиран е писмен отговор на касационната жалба, в който се споделят мотивите на обжалваното съдебно решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В производството пред районния съд от фактическа страна е установено, че на 18.04.2020г., около 15:50 часа в [населено място], на [улица]до парк „Св. Н.“, К. М. К. се е намирал на открито обществено място и не е поставил защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата му в условията на обявено в Република България извънредно положение с Решение от 13.3.2020г. на Народното събрание и въведена противоепидемична мярка, на основание чл. 63, ал.1 от Закона за здравето със Заповед № РД – 01 – 197/11.04.2020г., т. 9, с която се допълва Заповед № РД – 01 – 124/13.03.2020г. на министъра на здравеопазването, с която всички лица, които се намират на обществени места (открити/закрити) са задължени да носят защитна маска за лице или друго средство с аналогична функция.

С оглед на тези обстоятелства младши инспектор С. К. С. съставил АУАН № 8194 от 18.04.2020г. на К. М. К. за извършено нарушение на чл. 209а, ал.1 от Закона за здравето. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и процесното наказателно постановление.

За да постанови решението си, въззивният съд е обосновал извод, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин извършването от обективна страна на нарушението по чл.209а, ал.1 от Закона за здравето.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (Изм. и доп. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., изм., бр. 15 от 2013г., в сила от 1.01.2014 г., доп., бр. 23 от 2020 г., в сила от 14.03.2020 г., бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г., изм., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. В ал. 3 са предвидени хипотези на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите. Ал. 4 предоставя правомощие на министъра на здравеопазването да въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област, при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1.

Със заповед № РД-01-124 от 13.03.2020г. на министъра на здравеопазването, в сила от 13.03.2020г., изменяна многократно и отменена със заповед № рд-01-263 от 14.05.2020г., в сила от 14.05.2020г., са въведени противоепидемични мерки на територията на Република България до 13.05.2020г., във връзка с епидемичната обстановка, създадена от разпространението на COVID-19 на територията на страната и обявеното с Решение от 13.03.2020г. на Народното събрание на Република България извънредно положение и препоръки на Националния оперативен щаб.

Със заповед № РД-01-197 от 11.04.2020г. на МЗ в сила от 12.04.2020г. до 13.05.2020г. включително, изм. - заповед № РД-01-236 от 24.04.2020 г., отм. със заповед № РД-01-263 от 14.05.2020 г., в сила от 14.05.2020г., е допълнена № РД-01-124 от 13.03.2020 г., изм. и доп. със Заповед № РД-01-131 от 17.03.2020 г., Заповед № РД-01-139 от 19.03.2020 г., Заповед № РД-01-144 от 22.03.2020 г., Заповед № РД-01-154 от 26.03.2020 г., Заповед № РД-01-168 от 30.03.2020 г., Заповед № РД-01-169 от 31.03.2020 г., Заповед № РД-01-172 от 02.04.2020 г. и Заповед № РД-01-195/10.04.2020г. (отм.), като е въведена нова противоепидемична мярка с т. 9, като се създава задължение за всички лица, когато се намират в закрити или на открити обществени места (в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др.) да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т. ч. кърпа, шал и др.).

Санкционната разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (Нов – ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) предвижда, че който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение от 1000 до 2000 лв.

Безспорно се установи, че на посоченото време и място на открито обществено място – на [улица]до парк „Св. Н.“ в [населено място], касаторът не е изпълнил въведената от МЗ противоепидемична мярка по време на въведената извънредна епидемична обстановка, а именно не е изпълнил задължението да има поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата.

Съдът счита, че са правилни изводите, че както при съставянето на АУАН, така и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. АУАН, въз основа, на който е постановено обжалваното НП, също е в съответствие със законовите изисквания. Както АУАН, така и НП, съдържат установените в ЗАНН реквизити за редовността им, а направеното в тях фактическо описание на нарушението е пълно и ясно, и съответства на посочената като нарушена законова разпоредба, като пълно и точно е описана нарушената противоепидемична мярка и конкретните заповеди на МЗ, с които е въведена. Констатираното и впоследствие санкционирано нарушение е доказано от обективна и субективна страна. Не са основателни възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на съдебното производство, налагащи преразпит на свидетелите С. К. С. и М. И. Р.. Касаторът е редовно призован за съдебното заседание на 07.04.2021г., когато са разпитани свидетелите, но не се е явил и не е изпратил представител. Правото на защита не е нарушено, нито се сочат доказателства, с които да се установи фактическа обстановка, която да доведе до постановяване на съдебно решение с различен диспозитив. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са самостоятелно основание за отмяна на съдебното решение.

Съдът счита, че извършеното от К. М. К. деяние не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Извършеното нарушение е застрашило здравето на потенциално неограничен кръг лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност в случая се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме,

че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

Не е налице и по-благоприятна нормативна уредба по смисъла на чл. 3, ал.2 от ЗАНН. Заповедта на министъра на здравеопазването, цитирана в наказателното постановление е отменена, като впоследствие са приети други противоепидемични мерки. Това не води до отпадане на наказуемостта на извършеното деяние. Противоепидемичните мерки търпят промени по време на пандемията от COVID – 19, в зависимост от динамиката на заболяемостта в страната и по отделни региони. Затова всеки нов акт на министъра на здравеопазването не води до отпадане на отговорността за неспазване на противоепидемичните мерки от предходните заповеди по време на тяхното действие.

С оглед изхода на спора и във връзка с разпоредбата чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 т 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20183529/31.08.2021г. по нахд № 2999/2021г. по описа на СРС, НО, 105 – ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 8194/22.04.2020г. на директора на СДВР, с което на К. М. Косотв на основание чл.209а, ал.4, пр. 2 вр. чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗдр), е наложена глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл. 209а, ал.1 вр. чл. 63, ал.1 ЗЗдр вр. т.9 от Заповед № РД-01-197/11.04.2020 г., вр. заповед №РД-01-124/13.03.2020 г. на министъра на здравеопазването.

ОСЪЖДА К. М. К., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.